

lærer i alt Fald vore Kommuner mange Veje til at faa saa godt fat i Statskassen som muligt, og den Betragtning, det ærede Medlem i saa Henseende anstillede, deler jeg ganske. Derfor have vi ogsaa i det Øjeblik, vi mente i Overensstemmelse med Lovbestemmelserne at maatte give Tilladelse til saadanne Overførelser, meget stærkt indskærpet, at dette maatte ske under Hensyntagen til, om Hjælpekassens Midler strakte til. Og med Hensyn til Statskassens Tilskud er der baade i det gamle og i det nuværende Forslag sat en bestemt Grænse for, hvor højt det kan komme op.

I den Sammenhæng kan jeg maaske bemærke til det ærede Medlem fra Lyngby (Abrahamsen), at jeg ikke ret kan se det betænkelige ved at stille Beløbet frit ud udover de 30 Øre pr. Indbygger i Sognekommunerne. Som jeg nævnte ved Forelæggelsen, har man i talrige Kommuner for længst overskredet de 30 Øre. Jeg tror virkelig, det i det praktiske Liv har formet sig saadan, at der meget vanskeligt vil være Amtsråd, som træde hemmende op overfor den ene eller den anden Kommune. Den Bestemmelse, der i sin Tid blev sat ind som Udtryk for Ængstelse for alt, hvad dette skulde føre til, kan vistnok nu siges at være overflødiggjort.

Det ærede Medlem fra Assens (Berntsen) gjorde dernæst nogle Bemærkninger om Enkespørgsmaalet i Almindelighed og vendte tilbage til Betragtninger, som vi drøftede en lille Smule for nogen Tid siden ved Overvejelsen af et andet Lovforslag. Det ærede Medlem fremhæver stadig Forsikringstanken. Jeg tror, jeg ved den Lejlighed gjorde opmærksom paa, at jeg ikke tror paa dens Anvendelse paa dette Omraade. En Forsikring, hvorved alle gifte Familieforsørgere forpligtedes til at yde et maanedligt Bidrag til en Slags Enkeforsørgelse, blev sikkert et alt for stort, indviklet og kostbart Apparat. Vanskeligheden ved at faa tilvejebragt en Stab af Mennesker, der skulde opkræve disse Bidrag, holde Protokoller over dem og faa dem inddrevne, vilde blive saa store, at man hellere maa lade være. De Erfaringer, man paa tilsvarende Forsikringsomraader har gjort i Tyskland, kunne alt i alt ikke friste til at træde i det tyske Fodspor i saa Henseende.

Det ærede Medlem beklagede atter Enkemændene — jeg tror ogsaa, han ved det tidligere Lovforslags Behandling fremdrog deres Stilling. Jeg skal naturligvis ikke nægte, at i mange Tilfælde kan en

Enkemand være stillet lige saa ubehageligt som en Enke. Imidlertid, Hjælpekasseinstitutionen, som den vil blive ved dette Lovforslags Gennemførelse, vil paa ingen Maade forhindre Hjælp til Enkemænd, der ere i saadanne Tilfælde. Men paa den anden Side ville sikkert alle ærede Medlemmer være klare over, at Enkemandsspørgsmaalet er ikke det store sociale Spørgsmaal, som Enkespørgsmaalet er. For det første er der under hele den sociale Organisation, vi nu have, for Enkemændene meget større Betingelser for at klare sig end for Enkerne, og for det andet er der jo mange flere Enker end Enkemænd, og dette giver atter hele Enkespørgsmaalet en ganske anderledes stor Rækkevidde.

Til sidst gjorde det ærede Medlem nogle Bemærkninger om Statens finansielle Stilling, og hvad forskellige Ministre havde sagt om den. Det ærede Medlem plejer en Gang imellem at bebrejde mig, at jeg uden Anledning kaster mig ind i mere agitoriske Spørgsmaal i Sammenhæng med et eller andet sagligt Problem. I dette Tilfælde vil det ærede Medlem forhaabentlig erkende, at det er ham, der er Fristeren. Jeg skal ikke følge ham meget langt paa den Vej, han i Dag har prøvet at friste mig ind paa. Jeg skal kun sige, at de forskellige Udtalelser, jeg har fremsat med Hensyn til Statens finansielle Stilling, og hvad forskellige Ministre havde sagt om den finansielle Stilling, vi i Virkeligheden befinde os i i Øjeblikket. Jeg har ved adskillige Lejligheder udenfor dette Ting peget paa, at vore økonomiske Forhold, at Statens økonomiske Forhold virkelig ere meget vanskelige. Ærede Medlemmer ville sikkert, hver Gang De af Finansministeren have faaet et Opgør derover, have faaet et levende Indtryk af, at denne Paa-stand ikke er uberettiget. Tillige har jeg for øvrigt ved disse Lejligheder — saa vidt jeg mindes ved dem alle uden Undtagelse — peget paa, at den danske Stat selvfølgelig er saaledes stillet, at den meget vel kan klare sig igennem disse økonomisk vanskelige Forhold og i Løbet af en nogenlunde begrænset Tid komme ud over dem, naar Statsholdningen indrettes paa en forstandig Maade. Derom ville vi sikkert her i Salen være lige saa enige, som vi — det føler jeg mig overbevist om — ere enige om, at de økonomiske Forhold i Virkeligheden i Øjeblikket ere meget vanskelige. Men jeg har tillige ved adskillige Lejligheder tilføjet, at denne økonomiske Vanskelighed skal ikke føre til, at vi standse produktive Foretagender,